

ZMIZENÍ

„Radši se tam nedívej,“ řekl táta a zatarasil mi cestu.

„Proč?“ zeptala jsem se a pokusila se proklouznout pod jeho levou rukou, kterou se opíral o zárubeň. Skoro se mi to podařilo, ale pak mě chytil za kapuci.

„Teď radši ne.“

„Ale proč?“ Zavrtěla jsem hlavou, abych se vymanila z jeho sevření. Normálně se mě vůbec nedotýká.

Otec pustil moji kapuci, ale položil mi obě ruce na ramena. Vnímala jsem jejich tíhu. Můj táta je hubený a vysoký, žádný svalovec, zkrátka takové vyžle. Teď se sehnul, aby se mi podíval do očí. Pohled jsem mu oplatila. Uhnul očima.

„Co to má všechno znamenat?“ Setřásla jsem ze sebe jeho ruce. „Co tu vůbec děláš?“

„Juli,“ začal a tentokrát se na mě nedíval. „Musím ti něco říct.“

To už mě napadlo, na to se choval dost podivně. Kromě toho tu dneska neměl co pohledávat. Tenhle týden byla na řadě moje máma. Táta se celou dobu neměl ani ukázat a obráceně to platilo zrovna tak. To byla domluva, kterou dojednali právníci a moji rodiče ji podepsali v soudní síni.

Dala se porušit jen v případě nouze.

Srdce se mi v hrudi prudce rozbušilo, jako bych spolkla našeho kanárka Zera. Ale sebrala jsem se, aby na mně vzrůstající obavy nebyly znát.

„Juli, holčičko moje.“ Táta mluvil obzvlášť něžně. „Musím ti něco povědět. Stalo se něco zlého.“

Vytrhla jsem se mu a vběhla do domu.

Proběhla jsem chodbou, kde panovala tma, protože všechny dveře byly zavřené. Sotva jsem něco viděla. Venku pronikavě zářilo slunce. Oslepená jsem zakopla o boty, které tu uprostřed cesty nechali ležet moji sourozenci Jaro a Kassie. V týdnech, které patřily mámě, se tu věci prostě jen tak povalovaly. V otcových týdnech byly všechny boty v botníku, hrníčky v kredenci vyrovnané oušky ve stejném směru a noviny ve stojanu seřazené podle data.

Rozrazila jsem dveře do obýváku.

Chaos, který tu panoval, nemohla natropit jenom moje máma a my tři sourozenci.

Noviny halabala rozházené po podlaze. Květináče byly všechny překlopené, zemina rozsypaná a mezi tím poletovaly polámané stonky květin a květy, což místnosti propůjčovalo jakousi nepatřičnou slavnostní náladu. Někdo vytahal šuplíky a knihy z poliček. Dvířka Zerovy klece byla dokořán. Klec zela prázdnotou, na mřížce se zachytilo jen jediné žluté pírkó a třepotalo se v prúvanu.

Opřela jsem se zády o zárubeň, pomalu sklouzla dolů a samým rozrušením jsem se kousla do ruky. Zloděj. Někdo se k nám vloupal.

Táta vstoupil do pokoje a dřepnul si vedle mě.

„Něco tak strašného jsi neměla vidět,“ řekl mi.

Podívala jsem se na něj a on se odvrátil.

Netuším, kdy přesně to začalo, ale něco mezi námi už nefungovalo tak dobře jako dřív. Když jsem byla malá, neskutečně jsem tátu obdivovala. Později jsem ho prostě měla jen ráda a jednou jsem se přistihla při tom, že je mi ho líto. Docela ho sebralo, když se máma rozhodla, že ho opustí.

Krátce po rozvodu se dovedl rozplakat už u snídaně, naprosto znenadání, zatímco já a mí sourozenci jsme upírali pohled na celozrnné croissanty. Dokonce vykládal sousedům v ulici, jak se jemu a nám všem daří špatně a jak hrozně s ním naše máma jednala, když se zčistajasna rozhodla opustit naši spořádanou rodinu. Choval se způsobem, který by u ostatních označil za skandální.

To s tím zčistajasna taky vůbec nebyla pravda – u nás doma už to celé roky zavánělo nějakou bouřkou, visela pěkně ve vzduchu, s duněním hromu v pozadí. A máma sice opustila tátu, ale ne rodinu. Jaro, Kassie a já jsme tu koneckonců taky ještě byli a máma neměla v úmyslu se o nás po rozvodu starat o nic méně než předtím.

Přesto jsem se na ni ze začátku zlobila, protože kvůli ní musel táta tak trpět. Ale někdy v průběhu času jsem náhle přestala mít chuť ho pořád utěšovat. Najednou chodil do mého pokoje příliš často, když už jsem spala, a budil mě, aby mi vykládal, jak je osamělý a že se o něj teď coby jeho nejstarší dcera musím víc starat. Což bylo nelogické, protože předtím vždycky tvrdil, jak si mám nezátížená užít poslední roky dětství, než přijde opravdový dospělácký život. Na rozdíl od něj jsem se ještě nemusela o nic starat, kromě chůze do školy a dodržování několika pravidel. On se v mém věku tak dobře neměl a já bych si toho štěstí měla vážit.

Nejspíš měl dokonce pravdu – kromě rozvodu mých rodičů neexistovalo dlouho nic, co by mě mohlo stresovat. Do školy jsem jez-

dila školním autobusem, pak jsem se vracela domů. Domácnost se z mého pohledu tak nějak spravovala sama. Nemusela jsem dávat pozor na svoje mladší sourozence – to dělali mí rodiče. Nikdy jsem nebyla nakupovat jídlo a nikdy v životě jsem nevařila. Jediné, co jsem čas od času musela uklidit, byl můj vlastní pokoj.

Občas to byla skoro nuda.

Když po mně začal táta požadovat, abych o něj pečovala, snažila jsem se mu vyhovět. Starala jsem se o něj tak dobře, jak jsem jen dovedla. Nechávala jsem se od něj hladit po hlavě, nevadilo mi, když mi plačtivým hlasem říkal, že jsem jeho největší poklad, i v půl druhé v noci jsem mu podávala parfémované papírové kapesníky, co vyrábí jeho firma a které jsme doma měli v neskutečném množství a v nejrůznějších vůních. A přitom jsem mu pomalu přestávala věřit.

Protože teď jsem moc dobře věděla, že dovede být jiný. Můj otec pracuje ve vedení koncernu HYDRAGON, který vyrábí hygienické potřeby, a já byla jako malá naprosto ohromená, když jsem za ním směla na návštěvu do kanceláře. Tam jsem si poprvé uvědomila, že můj táta dovede měnit hlas podle toho, s kým právě mluví. Se svou sekretářkou panovačně a odměřeně. S některými kolegy tak srdečně, jako by patřili do rodiny. A jednou jsem si všimla něčeho naprosto neuvěřitelného: v rozhovoru s takovým drobným vrásčitým mužem se mému tátovi jakýmsi překřížením nohou a nahrbeným postojem skutečně podařilo, že zničehonic vypadal o hlavu menší. Tomu muži patřil celý koncern.

Pomaloučku jsem se začala stahovat, když měl nastat tátův týden a on se s jedním kufrem nastěhoval k nám domů a v kuchyni s mámou probral důležité věci, než odešla. Říkali tomu „předávka“, jako bychom byli balíčky s nálepkou „Pozor křehké!“

„Tvoje matka zmizela,“ oznámil mi táta a říkali to i policisté, kteří ten chaos fotografovali. Před dveřmi parkovalo policejní auto a v naší kuchyni čekal nějaký muž. Řekli mi, že mám zůstat sedět a nechat úředníky, ať dělají svou práci. Takže jsem seděla a jeden z policistů mi vykládal něco o svém synovci, co byl skoro tak starý jako já, bylo mu totiž třináct, a báječně hrál tenis.

„Není mi třináct, ale patnáct!“ řekla jsem našťavaně. „A moje máma jen tak nezmizela. Stalo se tu přece něco strašného, to by viděl i slepý.“ K tenisovým úspěchům policistova synovce bych se nevyjádřila ani za lepších okolností. Nenáviděla jsem tenis. A bohužel neexistoval ani žádný jiný sport, ve kterém bych byla dobrá. Ale policista se celou dobu tvářil, že mě neslyší. Možná složil zkoušky z toho, jak mladistvým po trestném činu vymluvit díru do hlavy, aby během pátrání nerušili.

Ale já chtěla pomoci. Chtěla jsem, aby se okamžitě dali do práce a našli moji mamku. Lidi přece jen tak nezmizí, ne za bílého dne z vlastního domu. Ne v naší době – v době naprosté Normality.

Takže jsem zase vstala a běžela za policisty, kteří pobíhali po našem domě, zvedali koberce a dívali se za zrcadla, jako by se za ně mohla moje máma schovat.

„Dneska ráno tu ještě bylo všechno v pořádku, máma nám udělala snídani, byla na tom dobře a chtěla celý den malovat.“ Každá maličkost může být důležitá, v hlavě jsem si přehrávala každičkový detail, co by mohl pomoci to všechno vysvětlit.

Vůbec mě neposlouchali. Ani trochu. Shromáždili se v obýváku, vyměnili si pohledy, a co udělali pak? Nemohla jsem uvěřit vlastním očím. Začali uklízet. Zvedali knihy a ukládali je do polic. Oblí-

čej mého táty se protáhl, protože on by radši, aby byly knihy seřazeny podle abecedy, což ovšem policisté nemohli vědět.

Jeden z nich přišel s malým smetáčkem. Bylo legrační pozorovat, jak si tenhle vysoký muž dřepnul, aby z našich dlaždiček zametl rozsypanou hlínu. Jiný zvedl ze země noviny a vyrovnal je na parapet. Další popleteně nakoukl do Zerovy klece, jako by nemohl uvěřit, že je opravdu prázdná. Pak s důležitým výrazem ve tváři zavřel dvířka.

Vřítla jsem se do obývacího pokoje a klec znovu otevřela. „Musí zůstat otevřená, jestli se Zero vrátí,“ vysvětlila jsem. Zero byl často pryč, máma mu pak vždycky nechala otevřené okno a pokaždé našel cestu domů.

Táta se na mě podíval a zavrtěl hlavou. „Řekl jsem ti přece, že máš zůstat ve svém pokoji.“

„Myslela jsem, že říkáš v kuchyni.“ Co na tom záleželo, kde jsem teď byla, když moje máma zmizela a někdo zničil náš dům?

„Mimoto bych myslela, že se po zločinu nesmí ničit stopy, ne?“ Řekla jsem to potichu, ale přesto mě slyšeli. Jako by se v místnosti zničehonic ochladilo. Všichni na okamžik přestali zametat a rovnali noviny podle data vydání a zírali na mě.

„Kdo tu mluví o zločinu, zlatíčko?“ zeptal se jeden z policistů, obtloustlý muž s narůžovělou pleškou a třemi hvězdičkami na rukávu.

Pokusila jsem se vzpomenout si na nauku o zákonech, co se vyučuje na našem lyceu. Ovšem mnohem víc nápomocné se teď ukázaly všechny ty kriminálky, na které se můj táta občas večer koukal na zábavním kanálu. Od té doby, co mi bylo čtrnáct, jsem se směla dívat s ním.

„Když násilím unesou člověka, je to zločin,“ řekla jsem nejistě.

„Kdo tu mluví o násilném únosu, má milá?“